drukkelijke bepaling in de betrokken regeling en kunnen niet worden uitgebreid tot andere dan de daarin uitdrukkelijk voorziene situaties.

In zaak 150/79,

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

te dezen vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verzoekster,

tegen

KONINKRIJK BELGIË, in de persoon van de minister van Buitenlandse Zaken, te dezen vertegenwoordigd door R. Hoebaer, directeur bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, als gemachtigde, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Belgische ambassade, 4, rue des Girondins, Résidence Champagne,

verweerder,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 169, tweede alinea, EEG-Verdrag om vast te stellen dat het Koninkrijk België de ingevolge de artikelen 5, 48 en 51 van het Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, doordat in de Belgische praktijk voorwaarden inzake nationaliteit of woonplaats worden gesteld aan werknemers met de nationaliteit van één der Lid-Staten en vallende onder de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971, blz. 2), voor de toekenning van sociale-zekerheidsuitkeringen krachtens de Belgische wet van 16 juni 1960 (Belgisch Staatsblad van 30 juni 1960) waarbij de organismen belast met het beheer van de sociale zekerheid van de werknemers van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi onder de controle en de waarborg van de Belgische Staat zijn geplaatst en de Belgische staat zich garant heeft gesteld voor de vóór 1 juli 1960 ten gunste van die werknemers verzekerde sociale uitkeringen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, A. O'Keeffe en A. Touffait, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

1. Voordat het voormalig Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi onafhankelijk werden, gold in deze onder Belgische soevereiniteit staande gebieden een koloniaal stelsel van sociale zekerheid, dat door de koloniale wetgever autonoom was vastgesteld.

Bij wet van 16 juni 1960, vastgesteld kort voor de onafhankelijkverklaring van deze gebieden en in het vooruitzicht van de afschaffing van het oude stelsel door de nieuwe staten, heeft de Belgische Staat zich garant gesteld voor de vóór 1 juli 1960 verzekerde sociale uitkeringen.

De koloniale besluiten zijn door de nieuwe staten inderdaad afgeschaft en voornoemde Belgische wet — de enige die de voormalige werknemers in Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi sociale uitkeringen garandeerde — is herhaaldelijk gewijzigd en aangevuld.

Voor de toekenning van de uitkeringen worden — al naar het geval — voorwaarden gesteld inzake nationaliteit of woonplaats, hetzij ingevolge de oude koloniale regeling, hetzij ingevolgde de Belgische wet van 16 juni 1960, waarvan de Commissie stelt dat de artikelen 3, 6, 11 en 18 ter de Belgische nationaliteit (of de nationaliteit van een staat waarmee een wederkerigheidsovereenkomst is gesloten) als voorwaarde stellen terwijl artikel 8 bis, zo aan die nationaliteitsvoorwaarde niet is voldaan, een vaste woonplaats in België vereist.

2. Een van de betrokken koloniale besluiten, te weten dat van 7 augustus 1952

houdende instelling van een ziekte- en invaliditeitsverzekering voor de koloniale werknemers, alsmede de Belgische wet van 16 juni 1960 zijn voor het Hof reeds aan de orde geweest in zaak 87/76, Bozzone (arrest van 31 maart 1977, Jurispr. 1977, blz. 687). Daarin verklaarde het Hof voor recht:

„1. Artikel 2, lid 1, van verordening nr. 1408/71 is toepasselijk te achten op werknemers op wie het bij besluit van 7 augustus 1952 ingevoerd verzekeringsstelsel — waarvan de continuïteit in de Belgische wet van 16 juni 1960 is verzekerd — van toepassing is of geweest is.

2. Bij gebreke van uitdrukkelijke andersluidende bepalingen, geldt de in artikel 10, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 1408/71 voorgeschreven opheffing van ten aanzien van het verblijf gestelde clausules, jegens de gerechtigde tot uitkeringen die in de wetgeving van een Lid-Staat zijn gewaarborgd en betrekking hebben op een bezoldigde werkzaamheid, uitsluitend verricht in een gebied dat destijds met een Lid-Staat bijzondere betrekkingen onderhield, wanneer die gerechtigde, onderdaan van een Lid-Staat, verblijf houdt op het grondgebied van een andere Lid-Staat dan die welke voor de uitkeringen van sociale zekerheid, verband houdende met de op dat grondgebied verrichte werkzaamheden, heeft op te komen."

3. Artikel 1, sub j, van verordening nr. 1408/71 luidt als volgt:

„Voor de toepassing van deze verordening worden ten aanzien van elke Lid-Staat onder ‚wetgeving' of ‚wettelijke regeling' verstaan, de bestaande of toekomstige wetten, regelingen, statutaire bepalingen en alle andere uitvoeringsmaatregelen welke betrekking hebben op de in artikel 4, leden 1 en 2 bedoelde takken en stelsels van sociale zekerheid."

In rechtsoverweging 10 van voornoemd arrest overwoog het Hof

„dat deze opvallen ruime definitie alle soorten wetgevende, verordenende en administratieve maatregelen der Lid-Staten omvat en dat de gezamenlijke ten deze toepasselijke nationale maatregelen eronder begrepen moeten worden geacht."

4. De Commissie heeft herhaaldelijk de aandacht van de Belgische regering gevestigd op de gevolgen van 's Hofs arrest in zaak 87/76 (Bozzone). Ten slotte heeft de Commissie bij brief van 29 september 1978 de procedure van artikel 169 EEG-Verdrag ingeleid door de Belgische regering in staat te stellen haar opmerkingen te maken over de haar verweten schending van het Verdrag.

Daar de Commissie daarop geen nauwkeurig antwoord had ontvangen, bracht zij op 2 maart 1979 een met redenen omkleed advies uit, waarin zij het Koninkrijk Belgie uitnodigde, binnen een maand de nodige maatregelen te nemen.

Op de mededeling van dit advies is geen enkele reactie gevolgd.

II — Het procesverloop

1. Bij op 27 september 1979 ingediend verzoekschrift heeft de Commissie krachtens artikel 169, tweede alinea, EEG-Verdrag de aan het Koninkrijk België verweten nalatigheid voorgelegd aan het Hof.

2. De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

3. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Gelijktijdig heeft het de Commissie uitgenodigd de tekst van de betrokken besluiten en van de betrokken Belgische wet over te leggen. Voorts heeft het de Commissie en de Belgische regering uitgenodigd een aantal aanvullende vragen te beantwoorden, hetgeen binnen de gestelde termijnen is geschied.

III — Conclusies van partijen

1. De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage.

— vast te stellen dat het Koninkrijk België de krachtens de artikelen 5, 48 en 51 EEG-Verdrag en de gemeenschapsregeling op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— het Koninkrijk België in de kosten te verwijzen.

2. Het *Koninkrijk België* concludeert dat het den Hove behage:

— het door de Commissie ingestelde beroep ongegrond te verklaren;

— de Commissie in de kosten te verwijzen.

IV — Middelen en argumenten van partijen

1. Zich voornamelijk baserende op 's Hofs arrest in zaak 87/76 (Bozzone), betoogt de *Commissie* in haar verzoekschrift dat verordening nr. 1408/71 en de daaraan door het Hof gegeven uitlegging gelden voor alle andere verzekeringsstelsels waarvan de continuïteit wordt gegarandeerd door de Belgische wet van 16 juni 1960, en dat inzonderheid artikel 3, lid 1, en artikel 10, lid 1, van de verordening, inzake het beginsel van gelijke behandeling en de afschaffing van de voorwaarden inzake woonplaats, voor alle stelsels gelden.

Voor de toekenning van de betrokken sociale-zekerheidsuitkeringen kunnen derhalve volgens de Commissie aan werknemers uit de Lid-Staten geen voorwaarden inzake nationaliteit of woonplaats worden gesteld.

De Commissie heeft evenwel talrijke klachten ontvangen waaruit blijkt dat aan degenen die voor toepassing van de onderhavige stelsels in aanmerking komen, door de Belgische instanties juist wel voorwaarden inzake nationaliteit en woonplaats worden gesteld, hetgeen in strijd is met het recht op vrij verkeer binnen de Gemeenschap.

2. De *Belgische regering* wijst er in de eerste plaats op, dat de wet van 16 juni 1960 een gebaar van goede wil van de Belgische Staat was, dat zij een uitzonderingskarakter heeft en daarom restrictief moet worden uitgelegd.

Deze wet is gebaseerd op de autonome koloniale wetgeving en garandeert slechts de uitkeringen krachtens het koloniale stelsel. De beperkende voorwaarden inzake woonplaats of nationaliteit, die in de koloniale regeling bestonden, zijn eenvoudig blijven voortbestaan en kunnen door de garantiewet niet worden afgeschaft.

De autonomie van het koloniale stelsel blijkt ook thans nog uit het ontbreken van de verplichting, de in voormalig Belgisch-Congo vervulde verzekeringstijdvakken samen te tellen met in België vervulde tijdvakken. Ook met betrekking tot Belgische werknemers is een dergelijke samentelling niet voorzien. Bovendien gelden voor het beheer andere beginselen. Zo was in het koloniale stelsel individuele kapitalisatie de regel en in België collectieve kapitalisatie.

Uit het feit dat de artikelen 48-51 EEG-Verdrag niet golden voor het vrije verkeer van werknemers van de Lid-Staten in het vormalig Belgisch-Congo, vloeit voort dat de uitdrukking „wetgeving van een Lid-Staat" in artikel 2, eerste alinea, van verordening nr. 1408/71 niet aldus mag worden uitgelegd, dat zij betrekking heeft op een wettelijke regeling inzake bepaalde voordelen die uitsluitend verband houden met het verrichten van werkzaamheden in de voormalige overzeese gebiedsdelen die, voor wat het vrije verkeer van werknemers betreft, volledig buiten het gemeenschapsterritoir vielen. Dit geldt ook indien de ondernemingen op het grondgebied van de Gemeenschap waren gevestigd.

Het enkele feit dat aan verordening nr. 1408/71 geen bijlage met een lijst van grondgebieden is toegevoegd — zoals het geval was bij de oude verordening nr. 3 van de Raad van 16 december 1958 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB 1958, blz. 561), waarvan een bijlage bepaalde dat de Afrikaanse gebieden onder Belgische soevereiniteit buiten het toepassingsgebied van de verordening vielen —, kan de territoriale draagwijdte van de gemeenschapsverordening niet uitbreiden.

In elk geval staat vast dat artikel 10 van verordening nr. 1408/71 niet van toepassing is. Dit blijkt naar analogie uit bijlage V/C, I, b bij deze verordening: als België niet om inschrijving van de wet van 16 juni 1960 in bijlage V heeft verzocht, zoals de Bondsrepubliek Duitsland heeft gedaan voor de Duitse wet inzake bepaalde buiten het grondgebied van de Bondsrepubliek gelopen risico's, dan is dit juist omdat de Belgische Staat ervan overtuigd was dat de betrokken uitkeringen buiten de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71 vielen.

Ten slotte betoogt de Belgische regering, dat het onredelijk zou zijn wanneer een sociale regeling, die formeel is uitgesloten van het toepassingsgebied van het Verdrag gedurende de gehele periode waarin de werknemers daaraan daadwerkelijk waren onderworpen, naderhand binnen dit toepassingsgebied wordt gebracht, met als gevolg een aanzienlijke stijging van de uitgaven en, als consequentie daarvan, waarschijnlijk lagere uitkeringen.

3. De *Commissie* erkent in haar *repliek*, dat het de Belgische wetgever volkomen vrijstond om de wet van 16 juni 1960 al dan niet vast te stellen, doch eenmaal vastgesteld, beroert zij, evenals iedere andere gewone Belgische wet, het gebied van het gemeenschapsrecht. In de bijlagen van verordening nr. 1408/71 zijn voor deze wet ook geen bijzondere toepassingsmodaliteiten voorzien, zoals het geval is met de eerder genoemde Duitse wet die in bijlage V/C, 1, b is vermeld, en dat de draagwijdte van bijlage V van verordening nr. 1408/71 niet naar analogie tot de Belgische wet kan worden uitgebreid. De enkele omstandigheid dat iemand buiten de Gemeenschap werkzaam is geweest, is volgens de Commissie niet voldoende om hem uit te sluiten van de toepassing van de gemeenschapsvoorschriften op het gebied van de sociale zekerheid van een Lid-Staat. Zij acht het evident dat voorwaarden inzake nationaliteit of de woonplaats, die de toekenning van een sociale-zekerheidsuitkering beperken, een belemmering vormen voor de feitelijke mobiliteit van werknemers binnen de Gemeenschap.

V — Mondelinge behandeling

De Commissie, te dezen vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux als gemachtigde, en de Belgische regering, te dezen vertegenwoordigd door R. Hoebaer, directeur bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde, zijn ter terechtzitting van 4 juni 1980 in hun pleidooien gehoord.
De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 26 juni 1980 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift van 28 september 1979 heeft de Commissie krachtens artikel 169 EEG-Verdrag het Hof verzocht vast te stellen dat het Koninkrijk België de ingevolge de artikelen 5, 48 en 51 van het Verdrag en de gemeenschapsregeling op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, door voor de toekenning van de sociale-zekerheidsuitkeringen bedoeld in de Belgische wet van 16 juni 1960, voorwaarden inzake nationaliteit en woonplaats te stellen aan werknemers die de nationaliteit van een Lid-Staat van de Gemeenschap bezitten en vallen onder de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971, blz. 2).

2 Det wet van 16 juni 1960, waarbij de organismen belast met het beheer van de sociale zekerheid van de werknemers van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi onder de controle en de waarborg van de Belgische Staat zijn geplaatst en de Belgische Staat zich garant heeft gesteld voor de te hunnen gunste verzekerde sociale uitkeringen (Belgisch Staatsblad van 30 juni 1960), is vastgesteld in verband met het onafhankelijk worden van die gebieden op 1 juli 1960, met het doel de continuïteit te waarborgen van het koloniale stelsel van sociale zekerheid, dat gebaseerd was op koloniale besluiten die nadien door de nieuwe onafhankelijke staten zijn afgeschaft. Ter zake van de toekenning van uitkeringen verwijst de wet naar de bepalingen van de koloniale besluiten, met inbegrip van de daarin opgenomen voorwaarden inzake nationaliteit en woonplaats, maar zij bevat ook zelf bepalingen die de waarborgen voor verzekerden die niet de Belgische nationaliteit bezitten, beperken. De wet is herhaaldelijk gewijzigd, waarbij onder meer aanvullende uitkeringen werden voorzien alsmede aanpassing daarvan aan de schommelingen van de Belgische index van de verbruikersprijzen; deze voordelen worden echter uitsluitend toegekend aan begunstigden die de Belgische nationaliteit bezitten of in België woonachtig zijn.

3 De Belgische regering ontkent niet dat die voorwaarden inzake nationaliteit en woonplaats door de Belgische instanties worden gesteld aan alle uitkeringsgerechtigden, ook aan degenen die de nationaliteit van een Lid-Staat van de Gemeenschap bezitten. Zij betoogt echter dat de uitdrukking „wettelijke regeling van een Lid-Staat" in artikel 2, eerste alinea, van de verordening geen betrekking heeft op de wet van 16 juni 1960; maar zelfs indien dit wel het geval was, zou moeten worden aangenomen dat de verordening niet van toepassing is, zulks naar analogie van de afwijking die in punt C, 1, b van bijlage V ervan voor de Bondsrepubliek Duitsland is voorzien.

4 In zijn arrest van 31 maart 1977 (zaak 87/76, Bozzone, Jurispr. 1977, blz. 687), gewezen naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Arbeidsrechtbank te Brussel betreffende een clausule omtrent de woonplaats in een der koloniale besluiten, heeft het Hof reeds voor recht verklaard dat artikel 2, lid 1, van verordening nr. 1408/71 toepasselijk is te achten op werknemers op wie het bij het betrokken besluit ingevoerde verzekeringsstelsel — waarvan de continuïteit door de Belgische wet wordt verzekerd — van toepassing is of is geweest. Het Hof overwoog dat het geheel van die bepalingen is te beschouwen als een „nationale wetgeving" in de zin van de verordening, zulks gelet op de definitie van dat begrip in artikel 1, sub j, van de verordening, en het verklaarde dat „deze opvallend ruime definitie alle soorten wetgevende, verordenende en administratieve maatregelen der Lid-Staten omvat en dat de gezamenlijke te dezen toepasselijke nationale maatregelen eronder begrepen moeten worden geacht." Na voorts te hebben vastgesteld dat voor de onderhavige wetgeving in de bijlagen van de verordening geen bijzondere toepassingswijze was voorzien, concludeerde het Hof dat de door artikel 10, lid 1, eerste alinea, van verordening nr. 1408/71 verlangde afschaffing van het woonplaatsvereiste ook in de door de verwijzende rechter beschreven omstandigheden van toepassing was.

5 De redenering die het Hof in voornoemd arrest ontwikkelde, geldt eveneens voor artikel 3, lid 1, van verordening nr. 1408/71. Dit artikel luidt als volgt:

„Personen die op het grondgebied van een der Lid-Staten wonen en op wie de bepalingen van deze verordening van toepassing zijn, hebben de rechten en verplichtingen voortvloeiende uit de wetgeving van elke Lid-Staat onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die Staat, behoudens bijzondere bepalingen van deze verordening."

Voor de onderhavige zaak volstaat het derhalve te onderzoeken of de argumenten van de Belgische regering gegevens bevatten die, vergeleken met de eerdere rechtspraak, nieuw zijn.

6 De Belgische regering betoogt in de eerste plaats, dat de artikelen 48 tot en met 51 EEG-Verdrag nimmer van toepassing zijn geweest op de voormalige Belgische koloniën, die ook niet vielen onder de werkingssfeer van verordening nr. 3 van de Raad van 16 december 1958 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB 1958, blz. 561). Zij acht het onredelijk dat een sociale wetgeving die gedurende de gehele periode waarin de werknemers daaraan waren onderworpen, formeel buiten de werkingssfeer van het Verdrag viel, nadien daaronder wordt gebracht. De wet van 16 juni 1960 zou op deze wetgeving zijn gebaseerd en enkel het krachtens het koloniale stelsel verworven recht op uitkeringen waarborgen. In feite zou het gaan om een gebaar van goede wil van de Belgische Staat tegenover degenen die vroeger in de onafhankelijk geworden koloniën werkzaam waren. Op enkele onbelangrijke uitzonderingen na, zou het in de koloniale besluiten vervatte stelsel zijn gehandhaafd, los van het algemene Belgische stelsel van sociale zekerheid.

7 Met betrekking tot dit middel moet erop worden gewezen dat het beroep niet is gericht tegen het koloniale stelsel zoals dit vóór het onafhankelijk worden van de Belgische koloniën op 1 juli 1960 aldaar heeft gewerkt. Het staat vast dat dit stelsel, dat door de nieuwe onafhankelijke staten is afgeschaft, niet onder de werkingssfeer van het Verdrag en van verordening nr. 3 viel. Het beroep is gericht tegen een bij Belgische wet ingevoerd stelsel dat, onder toezicht van de Belgische Staat, wordt beheerd door een Belgisch publiekrechtelijk lichaam en dat, in het algemeen gesproken, thans geen effect sorteert in de voormalige Belgische koloniën, doch hoofdzakelijk op het gebied van het Belgische moederland. Bijgevolg kan dit stelsel invloed hebben op het verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, waarvan de vrijheid door de 48 tot en met 51 EEG-Verdrag en door de gemeenschapsregeling wordt gewaarborgd. Dat het huidige stelsel autonoom is ten opzichte van het koloniale, blijkt daarenboven uit het feit dat de Belgische wettelijke regeling weliswaar naar de koloniale besluiten verwijst, doch ook tal van wijzigingen bevat zowel met betrekking tot de toekenningsvoorwaarden als met betrekking tot de uitkeringen. Mitsdien kan het enkele feit dat alle uitkeringen hun oorsprong vinden in verzekeringsperioden die vóór 1 juli 1960 buiten het

gemeenschapsterritoir zijn vervuld, niet tot gevolg hebben dat de gemeenschapsregeling inzake de sociale zekerheid niet van toepassing zou zijn.

8 Subsidiair voert de Belgische regering aan dat de niet-toepasselijkheid van artikel 10 van verordening nr. 1408/71 moet worden aangenomen naar analogie van punt C, 1, b van bijlage V, luidende:

„Artikel 10 van de verordening laat onverlet de bepalingen krachtens welke de buiten het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland voorgekomen ongevallen (beroepsziekten), alsmede de buiten dit grondgebied vervulde tijdvakken slechts onder bepaalde voorwaarden aanleiding geven tot het verlenen van prestaties wanneer de rechthebbenden buiten het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland wonen."

Zij voegt hieraan toe, dat België niet om opneming van de wet van 16 juni 1960 in bijlage V heeft verzocht, omdat de Belgische Staat ervan overtuigd was dat de hierbedoelde uitkeringen niet onder de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71 vielen.

9 Ook dit verweer kan niet worden aanvaard. Bijlage V bevat een aantal bepalingen inzake bijzondere toepassingsmodaliteiten voor bijzondere en uiteenlopende situaties. Dergelijke modaliteiten kunnen enkel voortvloeien uit een uitdrukkelijke bepaling in de betrokken regeling en kunnen niet worden uitgebreid tot andere dan de daarin uitdrukkelijk voorziene situaties.

10 Uit het voorgaande volgt dat het Koninkrijk België de krachtens het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen door aan werknemers met de nationaliteit van een Lid-Staat van de Gemeenschap, die vallen onder de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71, voorwaarden inzake nationaliteit of woonplaats te stellen voor de toekenning van socialezekerheidsuitkeringen krachtens de wet van 16 juni 1960, waarbij de organismen belast met het beheer van de sociale zekerheid van de werknemers van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi onder de controle en de waarborg van de Belgische Staat zijn geplaatst en de Belgische Staat zich garant heeft gesteld voor ten gunste van die werknemers verzekerde sociale uitkeringen.

Kosten

11 Volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien het Koninkrijk België in het ongelijk is gesteld, dient het in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende, verklaart:

Het Koninkrijk België is de krachtens het EEG-Verdrag op hem rustende verplichting niet nagekomen door aan werknemers met de nationaliteit van een Lid-Staat van de Gemeenschap, die vallen onder de werkingssfeer van verordening nr. 1408/71, voorwaarden inzake nationaliteit of woonplaats te stellen voor de toekenning van sociale-zekerheidsuitkeringen krachtens de wet van 16 juni 1960, waarbij de organismen belast met het beheer van de sociale zekerheid van de werknemers van Belgisch-Congo en Ruanda-Urundi onder de controle en de waarborg van de Belgische Staat zijn geplaatst en de Belgische Staat zich garant heeft gesteld voor ten gunste van die werknemers verzekerde sociale uitkeringen.

Het Koninkrijk België wordt in de kosten verwezen.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars Pescatore

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 juli 1980.

Voor de griffier
J. A. Pompe
adjunct-griffier

De president
H. Kutscher